

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 6. Ecclesia Romana Papam reprehendit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

teros Clericos sparsis, itinere per Longo-
 bardiam directo, reversus, mense Augu-
 sto, Spiræ permultos Episcopos & Prin-
 cipes convocat, celebraturus exequias
 Imperatoris parentis sui, qui annis abhinc
 quinque vita functus Sepultura Ecclesia-
 stica & precibus publicis caruerat. Li-
 centiam enim Patri suo parentandi a
 Summo Pontifice obtinuerat Henricus,
 Episcopis testatum facientibus, pœni-
 tentem e vita excessisse. Ergo jubente
 filio Henricus IV. tanta pompa, ut ne-
 mo Antecessorum ejus majore, in sepul-
 chro familiæ suæ terræ mandatur. Tum
 Imperator Moguntia Comitum agens hu-
 jus Ecclesiæ Metropolitanæ Investituram
 dedit Alberto Cancellario suo, qui jam
 diu ante Ruthardo, secunda die Maji,
 anno millesimo centesimo decimo, fatis
 functo, per electionem subrogatus fue-
 rat.

Sæcul. XII.
 A.C. 1111.

Ab. Ur/per.

Sup. lib.
 LXV. §. 44.

§. VI.

Ecclesia Romana Papam reprehendit.

Jam Schisma annorum triginta quinque
 tandem exspirasse, & pax inter Papam
 & Imperatorem rediisse videbatur, cum
 nova divisio Romanorum concordiam
 perturbavit. Nam Cardinales, qui Ro-
 mæ, capto Pontifice, remanserant, &
 complures alii Præsules indulgentiam,
 qua Paschalis Imperatori Jus Investiendi
 Episco-

Sæcul. XII. Episcopos concesserat, tanquam Decretis
 A.C. 1111. Antecessorum suorum adversam, palam
Pasch. ep. 23. damnabant, cumque Papa Roma excel-
ap. Baron. sisset, Joannem Episcopum Tusculanen-
 1111. sem & Leonem Vercellensem Duces se-
 cuti, Decreto contra Paschalem Papam
 condito, ejus Bullam impugnarunt. Cu-
 jus rei certior factus Papa, datis Tarracina
 quinta die Julii literis, eorum zelum
 & imprudentiam vituperavit, nihilomi-
 nus promittens, emendaturum se, quod
 amore patriæ ductus fecisset, atque ut im-
 pendentem Romanæ Urbis Ruinam susti-
 neret.

Porro alius quoque Papæ factum car-
 pentibus Signifer erat Bruno Episcopus
Chron. Cass. Segniensis & Abbas Cassinensis, cui duo
IV. c. 42. Episcopi & complures Cardinales con-
 sentientes Papam urgebant, ut Bullam
 suam revocaret, & Imperatorem excom-
 municaret. Illi vero, qui cum Papa ca-
 ptivi fuerant, in diversas abibant senten-
 tias, quibusdam affirmantibus, eandem
 semper Pontifici constituisse mentem,
 eumque modo sicut antea Investituram
 damnare, aliis omnibus viribus conten-
 dentibus, ea quæ acta fuissent, firma &
 rata esse debere. Cum amici Brunonem
 monuissent, ipsum tanquam hujus dissi-
 dii Auctorem ad Papam delatum fuisse,
 ad Paschalem literas dedit in hunc ferme
 sensum: *Dicunt inimici mei, quod te non
 dili-*

diligam, & tibi detrabam, sed mentiun-
 tur. Te diligo sicut Patrem & Domi-
 num, & nullum alium te vivente Papam
 venerabor, quod tibi cum pluribus aliis
 promisi. Magis vero teneor illum dilige-
 re, qui me & te creavit. Pactum illud
 fœdum, per vim expressum, ac Religioni
 contrarium, & quod, si vera referunt, nec
 tibi ipsi probatur, non laudo. Cui enim
 probentur fœdera, quibus Libertas Eccle-
 siæ læditur, unicum Ecclesiæ ostium, per
 quod legitime intrant pastores, clauditur,
 & complura alia ostia aperiuntur, quibus
 fures & latrones ingrediantur? Habe-
 mus Canones, & Apostolorum Constitutio-
 nes ad te usque perductas. Hæc via Regia, *Can. Ap. 31.*
 qua nobis incedendum est, nec ab ea alio de-
 clinandum. Apostoli illos omnes damnent,
 qui a Sæculari potestate Ecclesiam obti-
 nent; Laicis enim, etiamsi Religionem
 ament, nullum gubernandæ Ecclesiæ jus
 est. (*) *Iisdem Constitutionibus, damnan-*
 tur

(*) Ex his Brunonis Segniensis & Abbatis
 Cassinensis verbis, quin imo ex omnium Sæculo-
 rum testimonio, attentus & a præjudiciis liber
 Historiæ Ecclesiasticæ Lector, sive Catholicus
 sive Protestans sit, facile dispiciet, omnes ubique
 terrarum Fideles certissimum tenuisse, Ecclesiam
 a Jesu Christo ita fuisse institutam, ut Potesta-
 tem Spiritualem & Ecclesiasticam a Sæculari
 volue-

Sæcul. XII. *tur omnes Clerici, qui de manu Laici se in*
A.C. 1111. *Beneficio Ecclesiastico institui patiuntur.*
Sancta sunt hæc præcepta, quibus quicum-
que contradicit Catholicus non est. Ea
igitur confirma, & errorem contrarium,
quem

voluerit esse distinctam. Unde insanivisse merito dicendi sunt primi Protestantium Doctores, qui contra mentem totius Ecclesiæ affirmare non erubuerunt, Principibus Laicis Jure naturæ & Divino competere Jus in Sacra. Non omnes tamen A catholicorum Ecclesiæ de hac re consentiunt; nam fatetur Commentator in Jus Ecclesiasticum Protestantium Domini Mosheim pag. 168. Die strengen Presbyterianer in Holland geben nur zu, daß die Obrigkeit Macht habe, einen Abgeordneten abzuschicken, der die Streitigkeiten auf den Synoden verhindere, sonst habe sie in Kirchensachen nichts zu thun. Und Mosheim selbst pag. 171. Die Episcopalen, die man in England die hohe Kirche nennet, das ist, die strenge Episcopalen, die man mit dem Namen Torris zu belegen pflegt, läugnen, daß der König und das Parlament das Recht Kirchengesetze zu machen habe. Sie behaupten hingegen, daß die Kirche von Jesu Christo die Gewalt empfangen habe, sich selbst zu regieren &c.

Jucundum lectu est, quod scribit ex Barneto Flewii Continuator Lib. 143. §. 77. de Elisabetha Regina Angliæ. Ubi loquitur in hunc modum: *Quod spectat ad materiam Supremæ in Ecclesiæ Potestatis, Reformatores Angliæ usque adeo*
a sa

quem ipse Hæresim sæpe nominasti, damna. Sæcul. XII.
 Illico Ecclesiam pacatam & totum orbem A.C. 1111.
 pedibus tuis subiectum habebis. Ego pro-
 fecto iuramentum, quo te ligasti, prope
 nibili facio, quod si fregeris, non minus
 quam

a sana doctrina aberraverant, ut hæc res scrupulos Elisabethæ moverit. Nam cum plerique novum portentum horrerent, scilicet feminam, Ecclesiæ Caput & fontem Potestatis Pastoralis existere, cujus ipsa per sexum capax non esset, perspicere cœperunt, Reformationis auctores non ratione, sed impetu ad huiusmodi legem ferendam impulsos. Regina ipsa repugnabat, & mulier sagacissima satis intelligebat, hanc suam Dignitatem populis risum movere. Sed ne hunc Titulum abjiceret, Politicæ rationes prohibebant. Huc usque Continuator. Nempe illa tempestate Angliæ Religionis ultima cura fuit.

Hoc anno autem millesimo septingentesimo sexagesimo primo Georgius Guilielmus Rex Angliæ juvenis publice declaravit, Sponsam sibi elegisse Carolinam, Ducis de Mecklenburg Strelitz filiam, Lutheranam (nempe quæ Anglorum Religio sit ignaram) addiditque, inde Bono Religionis in Angliâ consuli, quod uxorem Protestantem, non Catholicam ducat.

Itaque si Sponsa Protestans unius Sectæ viro Protestanti alterius Sectæ nubat, non quæritur, quid ipsa credat, sed quid non credat, & sufficit, si nova professio Fidei pauculis verbis absolvatur: Ich bin eine getaufte Christin, und von einem Römischen Pabste weiß ich nichts.

Sæcul. XII. *quam ante te Summum Pontificem colam,*
 A.C. IIII. *& obediam.*

§. VII.

*Bruno Segniensis ad Ecclesiam suam
 Cathedralem redit.*

Tetigit Papam invidiosa epistola, timuitque, ne Bruno Pontificatum sibi auferre moliretur. Quare cum ab Abbatia Montis Cassini, ut minueretur viri auctoritas, amovere statuit. Illi Monasterio Bruno anno quarto præerat; nam Legatione sua in Francia defunctus Cassinum rediit, cumque Ottonis Abbatis morte prima Octobris anno millesimo centesimo septimo Abbatia vacaret, per electionem Monachorum ei subrogatus est, & sub idem tempus Paschalis Papa ad Montem Cassinum divertens coram toto Capitulo dicere auditus est, Brunonem non modo Cathedra Abbatiali, sed etiam ipsa Sacra Sede dignum esse. Nihilominus, accepta ejusdem in causa Investituræ epistola, rescripserat, se amplius non toleraturum, ut Episcopus esset & Abbas. Quippe Bruno adhuc dum Episcopus Segniensis erat, & quamvis instantissime sæpius petiisset, ab onere hujus Ecclesiæ liberari, nunquam tamen Pontifex permoveri potuerat, ad ejus abdicationem recipiendam. Monachis quoque montis Cassini scripsit Papa,
 &

Chron. Cass.
IV. c. 31.

Sup. lib.
LXV. §. 46.

c. 48.